

Előfizetési árak:

Félévre . . . 80 Leu
Negyed évre . . 40 Leu
Egy hóra . . . 14 Leu
Külföldre egy évre 280 Leu
Hirdetés — Nyílttér
díjszabás szerint.

SZÉKELY UJSÁG

egyesülve a SZÉKELY HIRLAP-pal.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP REGGEL.

A
SZÉKELY UJSÁGOT
néhai Molnár Emil
SZÉKELYHIRLAPOT
Bíró Lajos alapította.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Kovács J. István

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

KOVÁCS-HIRLAPIRODA, Str. Gen. Avarescu
(volt Gábor Áron-utca) 1. szám.

Főszerkesztő:

Dr. I. Diénes Ödön

Október 31-ikén.

Mintha pásztortí'z égne őszi éjszakákon: úgy gyul ki a mult idők kódében lelkünk előtt az 1517. okt. 31-iki nap dicsőséges emlékezete.

Ősz volt akkor is... szomoru, herasztó, csüggedésre hajtó idő. A lelki szabadság napja alatt járt már nagyon, a hit és testvériség kihálófélben s az Anyaszentegyház tétlenségre kárhoztatva. Akkor zendült bele a világba, az őszi pünkösdkor, újra a Szentlélek szava. Pünkösöd és Reformáció. Az egyház születése és újjászületése. Mindkettőben ugyanazon égi láng, az a szent lelkesedés, az a felséges, szent vihar, azok a nagy elvek, azok a nagy tettek. Mindkettő a keresztyénység hőskora.

A reformáció az ősz ünnepe. Az ősz a gyümölcs ideje, ezért olyan előttem a reformáció, mint egy gyümölcsfa. Ha gondolok a protestantizmus szenvedéseire, vérző homlokára, tövis koronájára, ha gondolok a börtönökre, a máglyákra, a bujdosókra, a száműzöttekre, ha gondolok a magyar protestantizmus oszlopaira: a Dévai Bíró Mátyásokra, a szegedi Kis Istvánokra, a gályára hurcolt Selyeire s a többi gályarabokra, a bilincsekben is evangéliumot hirdető Harsányira, aztán tovább... tovább, a vértanuk egész seregére, akkor előttem a protestantizmus jelképe nem az áldott gyümölcsfa, hanem egy más fa... a keresztfá... De tudjuk, hogy a fájdalom fája is a legszentebb gyümölcsöket termő, élő fává lett.

Szemléljük az élet fájának drága gyümölcsseit. A reformáció visszaadta az üdv-bizonyosság után sóvárgó emberiségnek a szertartások és előítéletek bilincseiből kiszabadított, boldoggá tevő tiszta evangéliumi hitet. A vallásban diadalra vitte az érzelmet a győzelmét a ceremóniák és holt cselekedetek külsősége felett. A világmegvető szenteskedés felett győzelemre vitte a valódi, emberies erkölcsiséget és végül a természetnek a győzelmét a csodák, a babonák, a mágiák világa felett. A reformáció új életet adott a világnak, melynek formája a szabadság, tartalma az evangélium, gyümölcse a világ megújítása.

Drága és szent ajándék, mely nagy feladatot jelent reánk örököseire. Feladatunk az, hogy egyen-egyen legyünk e nemes életnek szertehordozói, bizonyágtevői önmagunk, az egyház, népünk életében. Önmagunk életében! Él-e benünk őseink lobogó hite, komoly, puritán erkölcsi felfogása, szigorú önfegyelmezettsége, magasztos áldozatkészsége? Kérdések, melyekre feleljen ki-ki magának és ha úgy tapasztaljuk, hogy méltatlanok vagyunk őseinkhez keres-

sük a megújulás útjait ott, ahol ők megtalálták — Jézusnál.

Egyházunk életében! Őseink az egyházban egyenlő jogokat biztosítottak mindenkire nézve. Királyi papság, szent nép vagyunk, mindnyájan tanították.

Egyháziaknak és világiaknak egyformán szent kötelességünk minden erőnkkel támogatni az egyházat. Megtesszük-e? Nem hagyjuk-e magára vergődni és egyedül küzdegni az őt ostromló áradatok között. Őseink tudtak tűrni, szenvedni s ha kellett meghalni is evangéliumi hitünkért. Tudunk-e mi is? Kérdések, melyekre feleljen ki-ki ösintén magának s ha érezzük, hogy egyházunk ma népünk életében nem tud olyan fontos tényező lenni, mint hajdan, forduljunk őseinkhez és tanuljuk meg tőlük, hogy az egyház a miénk és olyanná lesz, aminők mi magunk vagyunk.

És népünk életében! A mi őseink népünk életében az önzetlenségnek, nemes eszményiségnek és a lelki szabadságnak vezérharcosai voltak mindig. Azok vagyunk-e mi? Meglátszik-e rajtunk, hogy a Rákócziak, Bocskaiak, Bethlenek lángoló magyarságának, lelkes hűségének vagyunk örökösei?

Ebben az egyházban, a kézdivásárhelyi ref. egyházban, ahol annyi rom vár uj-

raépítésre, seb gyógyításra, csak akkor fog az okt. 31-iki nap teljes dicsőségében ragyogni, ha egyen-egyen lelkünkben élővé tesszük azt a szent elhatározást, hogy a nekünk adott drága örökség kincseivel, hitünk igazságával, minden erőnkkel hűen szolgálunk ezen a helyen népünk javára, egyházunk életére, Isten dicsőségére. Soós József.

„BIZÁNCZ”-előadás.

Mint értesülünk, a csikszeredai Katholikus Népszövetség kebelében dr. Hirsch Hugóné által rendezett és műkedvelők által a mult héten Csikszeredában frenetikus hatással előadott BIZÁNCZ történelmi színmű előadását nekünk is alkalmunk lesz meghallgatni november hó 5.-én (Szombaton) este a helybeli „Vigadó” nagytermében. — Midőn ezen, a szokásos műkedvelői előadások ntvoját messze felülmuló és csak hivatásos színészek elsőrendű teljesítményeivel összehasonlítható művészeti eseményre hívjuk fel ezuton városunk és környéke művelőzetet kedvelő publikumának figyelmét, rá kell mutatnunk azon tényre is, hogy Csikszeredából és objektív kritikusoktól kapott értesüléseink szerint a BIZÁNCZ ottani háromszori előadása oly sohasem látott lelkesedést, elragadtatást és bámu-

Hazajáró lelkek...

— A Székely Ujság eredeti tárcája. —
Írta: Xantus Lajos.

Megjöttél, végre!... Nagyon vártalak!... Annyi mondanivalóm van, annyi panaszom... Sohase tudtam beszélni veled azóta, — pedig már sokszor láttuk egymást. Oh, azóta hányszor látogattál haza, öreg otthonunkba, — de mindig úgy siettél vissza... Kezében volt az utrakész baltu, az a kis katonakoffer, melyet tizenhét évvel ezelőtt magaddal vittél. S valahányszor — utad volt erre s befordultál néhány pillanatra szeretteidhez, — oly szótlan, oly szomoru voltál, mintha fájt volna, amit magad körül látsz: a nagy változás, a düledező falak, az azok közt lakó nyomor és kétségbeesés. — Pedig úgy szerettem volna mosolygásod látni, örömedet, hogy visszatértél közénk; — úgy szerettem volna kiáltani zokogó anyámnak: — Édesanyám, látod, igazam volt. — Édesapám nem halt meg! Hazajöttél!...

De nem tudtam szólni. Az én szívem is elszorult, visszafutott a hangom; nagyon fájt valami. S ilyenkor te — mindig távoztál és én fölbredtem. — Alom volt. Nem maradt vissza semmi belőle, — csak két könnycsepp, — a párnámon.

Látod, most is legördült arcomról a könny. A vízontláthatás örömkönnye talán? Nem! Mi már nem ismerjük az örömkönnyeket... E könny a fájdalomé. Mert, — hogy fáj valami, — érzem. S talán éppen az, hogy itt vagy. Látod, ezért nem szóltam át édesanyámnak, mert ha megtudná jöttöt, az neki is fájna, — nagyon sirna ő is. Ezt pedig nem szeretném, mert — szegény fejének — jut máshonnan elég a keserűségből. Hagyjuk békében őt; mi itt ketten — szép csendben — elbeszélgetünk.

Egyébként is jobb, ha csak így kettesben vagyunk, — hisz — mondókáink közt lehetnek olyanok, mikről neki tudnia nem szabad. Tudod, — vannak az embernek néha titkos emlékei. Nekünk is van: Ismered ezt a tárgyat?.. Ez a kettőnk örökös titkának szomoru emléke... Nézd, egy golyó is van benne. Valamikor — ennek a golyónak — volt itt még egy társa, de azt te elvitted magaddal, ott van a kebledben most is. Emlékszel még arra az esetre?..

Egyszer, nagyon régen, — egy szomoru őszi alkonyatkor — odafent a Doberdón, nagy zivatar volt. Nagy golyózápor. Rohamot vezényeltek s a viharedzett bakák lelkes csatakiáltással rohantak előre. Szurony-szegezve, egymás mellett haladt az örült emberáradattal egy apa — és fia. Az apa kidőlt a sorból, golyó találta. Az a másik golyó — ebből a pisztolyból. Egy ellenséges tiszt lötte rá, de nyomban ő is elbukott. Leszurta az ifju... Így jutott hozzám e szomoru emléktárgy.

Még eltél. Hátravonszoltalak egy fedezékbe. Melledből patakzott a vér. En zokogva borultam rád:

— Édesapám! —

— Fiam! —

Aztán lezártad szemeid örökre. Odakint tombolt a vihar, hallatszott a „rajta-előre!” — Vápnunk kellett a menni tovább. Ki-kia maga után. És mentünk — ketten két irányba: te a hősök dicső honába, fel az Istenhez s én rohantam „előre” a bizonytalanság felé.

Rég volt nagyon. Sok idő mult el azóta s a világ sokfelé változott. Szegény jó anyám is azóta megöszült s az akkor még gyer-

latot váltott ki a már sok nivós műkedvelői előadást élvezett csikszeredai finom izlésű publikumból, hogy a sok biztató felhívásra való tekintettel szánta rá magát a műkedvelői gárda arra, hogy az előadást városunkban is megtartsa.

Rövid tájékoztatásul csak annyit ohajtunk olvasóinkkal közölni, hogy „Bizáncz” — HERCEG FERENC legkiválóbb színműi alkotása, amit 30 év előtt adtak elő a színpadokon, de azóta sem hivatásos színészek, sem műkedvelők nem adták elő az előadás rendkívüli nehézségére és a nehezen beszerezhető korhű jelmezekre való tekintettel. Budapestén az idén ujtotta csak fel a nemzeti színház.

A darabot a csikszeredai műkedvelők teljesen a nemzeti színházban látott kosztümökkel azonos jelmezekben adják elő és hasonló színpadi díszletekkel is.

Csak annyit irhatunk még, hogy aki nem nézné meg ezen előadást, utólag fogja bánni az elmulasztott műélvezetet.

Az okt. 16-i kiállítás nyertesei.

A múlt számunkban az október 16-iki mezőgazdasági és ipari kiállításról szóló beszámolóinkban helyszüke miatt nem közölhetük teljes egészében a kiüntetettek névsorát. Ezt pótlólag most a kiüntetéseket névsorát hozzuk.

Háziipari, női kézimunka és szötményekért díjakat nyertek:

III. díj, kis bronz:

Jancsó János asztalos Kvhely, Cseh János Zabola, Haray Mária, Turóczy Irma Kvhely. Farkas Emma Csikszereda, Barabás Sándor Esztelnek, Ranc Péterné Kurtapatak, Nyujtód Leánykör, Dr. Hollanday Pálné, Ifj. Bándy Istvánné, Siklód Albert, Szilveszter Antal, Végh Ilus Alsócsernáton, Mara Balázs Szentkatolna, Molnár Józsiásné Kvasárhely.

Oklevelet kaptak:

Gróf Miksa Éva Zabola, Szabó Sarolta, Biló G. József, Haray Lajosné, Benke Klára, Kovács Teréz, Vántsa Istvánné, Kultsár Rudolfiné K. vásárhely, Teleki Gézané Csomakörös, Tusa Erzsébet, Pap Sándorné Futásfalva, Szotyori Irén, Földi Istvánné Kvasárhely, Demény Ignác, Gábor Jánosné Szentkatolna, Szóts Gizella, Kiss János Albi, Bartha Sarolta Futásfalva, Kondra Ilona, Császár Istvánné Szentkatolna, Bartha Margit Torja, Tuszon Dávidné Kurtapatak, Kovács Gáborné Torja, Páncél Juliána Albi, Demény Juliána, Mojzi Istvánné, Bartha Anna Szentkatolna, Gaál Berta Ifkafalva.

mek fiad halántéka táján is deres már a haj. Hej, hányszor segeztem e pontra én ezt a pisztolycsövet! — S ha nem tartott volna vissza egy gondolat, — mi lesz szégyen beteges anyámmal? — már régen ott volnék én is az örök hazában, hol nincs könny, nincs fájdalom s e kenyéririgység.

Egyszer, majd — csak eljön az idő s én is elvándorlok oda. És szerre mindenki el fog vándorolni, mert az élet mulandó, akárcsak az álom, akárcsak az, hogy mi most itt kettesben vagyunk. Hisz ez sem egyéb, mint egy álom.

Álom és csalódás! — Ez az ember végzete. Nekem is voltak egyszer álmaim, szépek, tündérik, biborszínben játszó.

Akkor még vidám volt e hajlék. — Volt szerető asszony: dalos kis csalogány s a pitvarban — vén cziczánkkal játszadozott egy pajkos kis fiú. S én szötte boldogan a rózsás álmokat.

Egyszer, aztán vége lett mindennek. Egy bus napon — négylovas hintó állott az udvaron és sok ünneplőbe öltözött ember. A hintó elment csendesen, az álmok el-fakultak, füstté váltak, — házunkból elröpült örökre a dalos madár s a te kis unokád, az én kicsi fiam. Édesanyja magával vitte. A kis csöppség azóta titokban jár haza. Édesanyja mellől — gyakran megszökik, hogy meglátogassa a vén cicát, hogy lesimítsa — atyja bánatos arcáról a gondokat. Ilyenkor, aztán elbeszélgetünk kettesben, csendben, így, mint most — veled. Sokat mesélek neki rólad, a tiroli hegyekről, a negyvenkettős ágyukról. Nagyon szereti a mesét. Órák hosszát elhallgatná, de rendsze-

őzv. Köntz Györgyné Torja, Vitályos Mária Hilib, Farkas Anna, Boross Margit, Török Mária, őzv. Nágóné Szabó Mária, Farkas Mária K. vásárhely, Antal Árpád Nyujtód, Kovács Tiborné Torja, Beke Mária Zabola, Pál Matild Kvhely, László Mózeáné Szentkatolna, Kőncey Erzsébet Esztelnek, B. Forgács Mihály Torja, Molnár Jenő Kvhely, Lukács Matild Sántfalva, Demény Mária Szentkatolna, Elekes Emma Albi,

Kisállatokért díjakat nyertek:

Tyukok: Hadnagy Gyula Dálnok, Domokos Dénes Csernátón, Brendőfer Mihály Kézdivásárhely, Joanid Joan Imecsfalva első díj, Szapper Gusztáv K. szentlélek második díj, Kanc Lajos Kézdivásárhely harmadik díj, Kőncey Piroksa Esztelnek, Tóth Ede Kézdivásárhely IV. díj, Hamar Endre Szentkatolna, Eperjessy Albert Kézdivásárhely, ifj. Molnár Kálmán Kézdivásárhely Molnár Sándor Csernátón, Györbíró András Szentkatolna ötödik díj oklevél.

Ludak: Györbíró Kálmán Kézdivásárhely és Mara Balázs Szentkatolna második díj.

Kacsák: Kocs Ferenc Torja második, Bajkó Kálmán harmadik, Turóczy Árpád Albi negyedik díj.

Pulykák: Róm. kath. internátus Kézdivásárhely második díj.

Galambok: Kézsmárky József első díj, Hatházy Zsigmond, Török Vilmos, dr. Várhelyi Ödön második díj, Szabó József, Porkolab Lajos harmadik díj.

Kandrik: Zölde Lajos második, Sára Miklós harmadik, Bokor Lajos negyedik díj.

Nyulak: Hatházy Zsigmond második, Györbíró Kálmán harmadik díjat.

Kutyák: Serester Piroksa, Joanid Joan második, Florea Jordache, Boldizsár Menyhért harmadik és Nedret Ferencné negyedik díj.

Sertésekért:

Tontsch György, Jakabos Béla, Mara Balázs első díjat, őzv. Szócs Jánosné második, Nyujtód község, Fülöp István, Borbáth Béla, Dumitru Landulea, Dumitru Manole harmadik díjat.

Iparosaink kitüntetései.

Mondanunk sem kell, hogy Vásárhely iparosai az október 16-iki kiállításon újból tanujelét adták annak: nem szöbeszéd az, hogy

a kézdívasárhelyi iparnak mesze földön hire van.

A látottak erről győzték meg a komolyan szemlélő és érdeklődő látogatót. Pedig végülük számításba azt is, hogy iparosaink egyszerűsége nem készültek, mert nem készülhetek az idő rövidsége miatt erre a kiállításra. És mégis, amit nyújtottak, egy-egy remeke volt az ő szakmabeli munkájuknak.

A kiállított munkákról minden szakmában külön-külön összeállított bíráló bizottság adott véleményt és ennek alapján nyertek iparosaink kitüntetések.

Díjazások.

Első (I.) díj: nagy ezüst és diploma.

Második (II.) díj: kisézüst és diploma.

Harmadik (III.) díj: kis bronz és diploma.

Negyedik (IV.) díj: elismerő oklevél.

Fenti díjazásokban részesültek az asztalosok részéről: Fábán Ignác, Kovács István I. díj, Szócs Imre Deme Antal Földi Sándor II. László József III. Bokor Simon IV. Sára Miklós esztérgályos I. Német József esztérgályos II. Klein Béla kádár II. Sárkány Alajos III. díj.

Cipészek: Szemenyei György I. díj Pál Béla, Szántó Gyula, Simon Gyula II. díj, Héjja János III. Kovács Gyula, Balogh János, Dézsi Pál, Kész Mihály, Háromszéki Lőrinc IV. díj.

Csizmadiák: Ince Menyhért és Turóczy István I.

rint — valaki mindig megzavar bennünket. Ilyenkor aztán eltűnik, elröppen, mint szemünkben az álom. El is kereszteltem ezért. Röpkének. Valamikor Levente volt, de már nincs szüksége ilyen vitéz-névre — az angyalok között. Mert Röpké is egy röpké kicsi angyal. Hazaröppen, visszaröppen s mindenről csak én és ő tudunk. Még nagyanyó se tud róla, de nem is kell tudnia. Nagyanyónak van dolga elég a konyhán s ha azt elvégzi, kimegy a kertbe virágát öntözni, — öntözni a nagyapó-ültette virágokat.

Igen, a te virágaidat. Nézd, mily nagyok lettek azóta... Oly termékenyek, hogy mindennap egy koszorút lehetne fenni belőlük. Látod, ezekből fonnánk koszorút a te szírodra is, arra a sirra itthonn, — a hová majd egyszer kikisértünk volna. Mióta elmentél hazulról, édesanyám ápolgatja, öntözteti. Bizony sok könnyet hullatott reájuk. Talán éppen ezért nőttek akkorát. Szegény anyám, — sokszor mondogatja, hogy virágaidat — aztán jól gondozzam, hogyha meghal ő. Pedig — nagy gond ez nekem. Mert, — ha én is meghalok s Röpké is elröppen keblemből — végleg, — nem lesz kire hagyjam őket s el fognak pusztulni.

S mégis talán jobb így, hogy nem lesz utódom, mert a világ olyan kicsiny lett, hogy alig fér el benne valami. A szeretet már ki is szorult belőle s most egymást szorítják ki az emberek. És — minderről nem tehetünk mi ketten. Hagyjuk abba hát s jobb, ha egyébbe se kezdünk, hiszen — bármiről beszéljünk, — csak panasz a vége. Pausz, mit már bölcsönkben megszoktunk.

dij. Tusóczy Sándor és Rác János II. díj. Varga András Sepsiszentgyörgy I. díj.

Lakatosok és bádigosok: Szabó István utódai, Ráduly Ferenc, Kaufmes János, Demko Kálmán, Dobra Lajos I. díj. Mágori István, őzv. Lukács Viktorné II. díj.

Pogácsások, pékek, hentesek: Hahn Jakab, őzv. Boda Gergelyné, Tontsh György I. díj. Matis Andrásné III. Fekete Gyula IV. díj. — Szotyori Dezső I. Cloos Károly II. díj.

Vegyes ipar: Kökössey Pál kefekötő I., Csóka József mázó I., Cserépkályhas Sepsiszentgyörgy I. Samu Lajos kerek I. Szabados Mihály szíjgyártó II. díj.

Szabók és helmfestők: Mihály János és Kalith Géza I. Pál Sándor II. díj. Bartos Boldizsár helmfestő I. díj.

Szűcsök: Kovács Kelemen és Jancsó Abel I. díj.

Ékszerész: Klein Zsigmond, Kertész Andor I. díj.

Fényképész: Papp Eerenc és Bogdán Arthur I. díj.

Borbély: Kovács Rózsika I. díj, Katona János IV. díj.

Nyilvános köszönet a Kv.-helyi Múzeumnak adományozott tárgyakért

381. I. Diénes Lajos gimn. tanuló, 2 hadigyűrű, 10 bankjegy, 1 gyászjelentés, 1 szoborfenék, 382. Szabó Lászlóné, tanárné: 1 hadigyűrű, 1 shrapnel-karperec, 10 fénykép, 24 könyv, 1 térkép, 3 okirat, 7 husvétii írott tojás, 1 képkeret, 383. őzv. Nagy Gézané Dézsi Zsuzsanna: régi himzett kép, 384. Vajna Károlyné: egy Mária-radnai kulacs, 385. Molnár László mészáros 1848-beli zászló, egy régi ajtó zárral borítva, 386. Molnár Rózsika tanítóné: egy fonókerék, 60 drb cserépsúlyzó, két régi kályhacsempe, 387. Mészáros Gyuláné: 2 drb. 1848-beli ágyugolyó, 1 okirat, 1 fakulcs, 388. Tompa Gábor járásbírói irodatiszt, színházi jelentés a 80-as évekből, 389. Olteán Jonelné Elekes Magda: a polg. leányiskola értesítői 1899—1931. két kötetbe kötve 390. dr. Gábor László elnökjárásbíró: 2 drb okirat, 391. őzv. Kovács Józsefné szűcsné régi pecsétgyűrű és régi ezüstpénz, 392. Bene Endre volt közigazgatói irodavezető: gipszszobor, 393. N.N. ásvány, 394. I. Diénes Teréz tanárné, (Budapest): régi angol ércpénz, 395. Lupu Andrean munkás: régi amerikai bányász kalapács, 396. Nagy Imréné Czigler Teréz: két régi kínai majolikatanányér, egy fagygyertyaöntő, egy ózaganacs, 397. Ifj. Dobál Lajos: régi könyv, 398. Balázs Miklósné: 5 drb, régi rézpénz, 399. dr. K. Kovács Istvánné: régi biblia, 400. Histchield József tanuló: német rézpénz, 401. dr. I. Diénes Jenő: egy könyv, egy festmény, egy ásvány, 402. Szigeti Tibor, Samu fia, tanuló: egy érem, 403. Kovács Lázár dr. oroszló pénzekből készült karkötő, 4 drb. hadigyűrű, 3 török ezüstpénz, 404. Polgár Márton: egy vasmoszár, egy honvédségi végelbocsátási okmány, 405. Albert Vilma tanárné: két kitömött madár, 406. Dávid István cég: régi boltajtókat 28 tisztított csillag, egy övcsatt, 18 katonai érdem-érem, 407. Marthy Lajos főgimn. tanár: céltábla, 408. I. Diénes László: vöröskereszt jelvény, egy régi üvegkancsó, 409. Péter Anna: pirít Abrudbányáról, 410. dr. Vargha Béla ügyvéd: Vendiák találkozó-fénykép, 411. Molnár Sári tanuló: 6 drb. tengeri kagyló és csiga, 412. őzv. Dávid Jánosné: kis fényképalbum két hadigyűrű, egy cyatt, egy ezredjelvény, 4 írott husvétii tojás, 6 ásvány, 413. Albert Irma: a kath. papság 1896 évi csoportképe, 1 könyv, 2 képkeret, 414. Săcuu George vendéglős: 2 husvétii írott tojás, 415. Czintos József telekönyvvezető: 71 drb. 1785. és 1822-beli irat, 1 ásvány, 416. Péter Dezső gimn. tanuló: 1 rézpénz, 417. Szócs László (Lajos fia) tanuló: 1 rézpénz, 418. Sánta Jenő soffőr: 1 bankjegy, 1 kövület, 419. Klein Zsigmond ékszerész: régi selyemkendő, 420. Balogh József rendőr: világító rakéta-pisztoly, 421. I. Diénes Pál Csaba Miklós: 1822-beli körözüvény, egy csiga, 422. Zólyomi Márton ügyvédi írnok, 2 drb. kályha csempe, 1 pecsétnyomó, 423. Füleki Anna árvaházi növendék: megszáradt fa-gomba, 424. Tompos János: 5 drb. takerékpénztári régi zárszámadás, 425. Elekes Boldizsár albi birtokos: 1814 évi huszárkard, 1848-iki honvédcső-kard, 3 drb. ezüstpénz, egy könyv, 426. Káimel Dezső lakatos: egy könyv, két okirat, 427. Gocsman Ernő maksi birtokos: majolika kanna és tál, bronz teakanna, régi lopótők, egy pillangó, 428. Dumbi Mihail vezető járásbíró 2 drb. ércpénz, 429. Dr. legifj. Szász Károly budapesti könyvtartiszt: néhai Szász Károly püspök arcképe és egy könyv, 430. Tóth Kelemen ozsdolai birtokos: egy régi irat, 431. Gocsman Katinka (Maksa) cserép-bokáj. (Folyt.-köv.)

Egy őszi kirándulás benyomásai.

(2.) Irta: H. M.

A hegy tetejére ujabban vágott, kigyó-zatos erdei uton jutok fel. Itt-ott hatalmas fenyők és bükkök adják meg a hegyoldal diszardó jellegét. Fenn találkozom az erdő-kerülővel, aki elmagyarázza, hogy a disz-erdőből még a mogoróbbokrokat sem sza-bad nyelni, annál kevésbé a nagy fákat kívágni. A magaslát sikkján megilletődve szemlélem a romladozó siremlékeket, mely-eket bánatos szülők az axendált (a Mária-társulatba belépett) deák-korban elhalt fiuk hamvai fölé emeltek. Az évek elsimitják a sirhalmokat, megemésztik, szétördelik az emlékkereszteket, amint megemésztették a gyászoló szíveket is.

Tekintetem a „Szenvedő” nevű kis kápolnára esik. A fehér falon tömördek név; a látogatók átadták nevüket a halhatatlan-ságnak. Látok köztük kézdivásárhelyieket is a múlt évi VII. osztályból. A józanabb köz-tudat latin verssel mondja el ítéletét azok-ról, akik a szent falakra is felkaparják név-jegyüket. „Nomina stultorum iacent ubique locorum”. (A balgatók neve mindenütt ott teregetődzik.)

A „Szenvedő” különben arról kapta nevét, hogy az ajtóval szemközti falán ott függ az Úr Jézus képe. A külső falon levő latin felirat figyelmeztet, hogy „Sine inter-missione orabitur Deo in loco isto et pia orationes vestrae atque suspiria non erunt inania” (Ezen a helyen szakadatlanul imád-kozzatok és jámbor könyörgéseitek meg fohászaitok nem lesznek sikertelenek.) Hogy miért kellett latinul festeni fel ezt az imád-kozársra hívó felszólítást, azt igazán szeret-ném tudni, mert bizony, akiknek szólana, azok csak magyarul tudnak és így a szép, keletes buzdítás teljesen célját tévesztette. Epen úgy, mint az a román nyelvű papiroslap, amelyet a hegy alatti ház kapuján lát-tam felszegezve, mely a fertőző betegséges háztól a lakosok előtt nem értett nyelven akarja a látogatókat távoltartani.

A fő kápolna fehér falaival, tetszetős külsejével uralkodni látszik a tájon. Hallga-tagon néz szét a gyönyörű vidéken és kort-jelző felirataival eszünkbe juttatja, hogy innen kétszáz év székelyeinek titkos fohásza, könyörgései hatoltak a Magasságbeli trónja elé. Az egyik felirat az emberi szívnek a a másvilági boldog élet után való vágyódá-sát fejezi ki: „Salvator várunk, a mi Urunk Jézus Krisztust, aki is itten alázatos testün-ket az ő dicsőülésének alakává (!) fogja vál-toztatni”. A másik felirat a kápolna kelet-kezésének okát magyarázza: „Ezen a helyen láttatott az égből lebecsáttatni lajtorja és itten csodálatos processiójárások és ének-szók éjszaka hallattak. Azért hivatott ezen hely Salvator helyének, 1734 die 30 Aug”. A harmadik felirat a keletkezés évét ma-gyarázza. „Domus Salvatoris et janna visita-tionis poenitentibus. 1682.” A negyedik felir-at a kápolna félszázaddal ezelőtti javításá-ról ad számot: „A színeben elváltozott meg-dicsőült Salvator ezen kápolnája 200 év után nagyrészt újra javítottatott. 1878”.

A hívők helyhez fűződő kegyeletéről többek között egy hatalmas, de ormótlan kökereszt tesz bizonyosságot, melyet az alfalvi hívek 1878-ban emeltek. „Isten tarts meg minket őseink szent hitében,” mondja az emlékoszlop egyik oldalának felirata. A másik felirat az emlék jelentőségét magya-rázza: „Az első pünkösdi búcsumenet em-lékére, melyet 1567-ik évben István gyergyó-alfalvi pap Csiksomlyóra vezetett (így) a gyergyóalfalvi hívek. Állították 1878-ik év-ben”. A felirat éles ellentétképp juttatja eszembe az azóta eltelt félszázad után az akkori buzgó hívek utódai egyrészének nagy átalakulását, áthajlását más utakra, a mate-rializmus, a minden áron való pénzszerezés útjára, amint azt a nem rég folyó botrányos per mutatta.

A bucsujárások áhitata megkivánná, hogy a székelység katolikus részének ezen vallásos hagyományokkal gazdag helyét mű-vészes emlékek, szobrok ékesítsék. Csak-hogy a mostani leromlott viszonyok még kevésbé engednek ilyen fényűzést, mint en-gedhettek volna a multak.

Meghatva távozom erről a szép helyről, amely évenként annyi székely hívőt vonz magához és a vallásos buzgóság lelki szük-ségletének kielégítésével megnyugodva, fele-melve bocsátja el őket magától.

Másnap a reggeli vonattal Brassóba utaztam. A falu magára hagyottsága, csendje után szinte kábító az az élénk élet és for-galom, mely Brassóba még most is jellemzi. A külső részeken új épületek és most is folyó építkezés, új uccák megnyitása. Nem csoda, hogy a mi városunk nézpontjából kissé irigység is fog el engem. Ezt még fokozza egyik ismerős nyilatkozata, aki csak nem rég volt itt látogatóban. „Az emberek arcá-ról leolvasható, — szólt az ismerős, — a gond, az elhagyatottság, a nyomorúság, sőt nélkülözés érzete.” Sajnos! ez az észrevétel az igazságnak megfelel és nem is lesz itt eleven élet, míg az általános közviszonyok jóra nem fordulnak.

H I R E K.

Október hó
29
1932

— Reformáció emlékünnap vá-rosumban. A református templomban f. hó 31-én d. e. 11 órakor ünnepé-lyes istentisztelet lesz a reformáció kipat-tanásának évfordulójára. Műsora a követ-kező: 1. Kezddének 179. ének. 2. Törzsének 263. ének. 3. Ima: Soós József s. lelkész. 4. Közének Ref. Vegyes-kar. 5. Reformáció emlékbeszéd Soós József. 6. Befe-jező ének 178. ének. 7. Ref. Férlikar. 8. Szabó Sára szaval. 9. Hegedű szolo orgona kísérettel Molnár Kál-mán, Kovács József. 10. Ének szolo Kovács József. 11. Klasszikus zene László Laci zenekarától.

— Kis-Kós Antal gyász. Kis-Kós Antal, a Sport Egylet ügyv. elnökét és feleségét súlyos csapás érte. Kis fiuk, Attila, szerdán délelőtt elhunyt. A drága kis gyer-mek, akit mindenki szeretett, aki ismerte, még azelőtt való nap jól érezte magát, ki gondolta volna, hogy okos, fekete szemét a halál keze simogatja. Szerdán délelőtt az orvos még injekciót adott neki, hogy elűzze a kicsiny testből a gyermekek rémét, — a difteritist. Délre a kicsi szíve már nem dobogott, a bánat, zokogás költözött a kialudt apró élet fölé. Csütörtökön délután temették nagy részvét mellett. A sírnál Soós József ref. lelkész a Sport Egylet nevében bucsuzott a kis halottól.

— Szent Imre ünnepély. A kézdivá-sárhelyi r. kath. gimnázium és tanítókép-ző tanártestülete és ifjusága védőszentjének Szt. Imre hercegnek tiszteletére 1932. nov. 4-én pénteken este 8 órakor az intézet tornater-mében ünnepélyt rendez, melyre az érdeklődőket tisztelettel meghívja az Igazgatóság. Itt említjük meg, hogy a püspök ur nov 2-ikán érkezik városunkba és ő is részt vesz az ünnepségen.

— A menház igazgatóságának megalakulása Megirtuk annak idején, hogy az új alapszabályok szerint igazgatóságot választott ügyeinek vezetésére. Az igazga-tóság megalakulása a mult szombaton délután történt meg. Ügyvezető elnök-igazgató lett dr. Vargha Béla, aki ember-baráti nemes tevékenységével mintaképp lett az önzellen munkálkodásnak. Alelnökké választották dr. Molnár Dé-nesné és dr. Boga Alajos.

— A „Tul a nagy Krivánon” című dalosjáték előadása közbejött aka-dályok miatt pár nappal elhalasztódik, mint ahogy jelezve volt. A napokban kibocsátandó meghívók és plakátok tájé-koztatni fogják a közönséget az előa-dás napjáról.

— HALOTTAK NAPJA Egy-két nap választ el attól a naptól, amikor néhány órára az élők ke-gyelettel áldoznak a holtak emlékének. Legyen e nap az emlékezés napja és ne feledkezzünk meg azok-ról a sírokról, melyeknek gondozói távol vannak. Különösen a hősök sírjait vegyük gondozás alá.

— Az ipartestület diszgyűlése. Mult vasárnap délután 3 órakor az Általános Ipar-testület diszgyűlés keretében osztotta ki a díjat nyert tagjainak az érmeiket és diplomá-kat. Lukács József elnök szívből jövő meg-nyitója után dr. Fekete András ügyész is-mertette az iparosok kiállított munkáinak értékét. Kovács István alelnök lelkes beszé-dében a kitartásra és összetartásra buzdít-totta a tagokat, majd kiosztásra kerültek a díjak. Ezeknek a névsorát lapunk más helyén közöljük. Az ünnepies hatású kiosztás után dr. Várhelyi Ödön titkár az ipartestület te-vékenységét ismertette és a további lelkes munkásságra kérte a jó Isten áldását. A ki-tüntetettek nevében Kovács Kelemen mon-dott köszönetet. Este társasvacsora volt a Turócy Dénes-féle vendéglőben. A jó hangu-latu vacsorán számos pohárköszöntő hang-zott el.

— Testvérgyilkosság. Tegnap délelőtt Gelencén Nika István egy eke miatt össze-szólalkozott Imre öccsével és egy csatlófával úgy főbe ütötte, hogy a legény sérüléseibe belehalt.

— Talált pokróc. A rendőrség közhírré teszi, hogy a Román-templom utcában egy használt pok-rócot találtak. Talajdonosa átvetheti a rendőrségen.

Dr. Diénes Jenő ur cikkének folyta-tása tárgyhalmaz miatt jövő számunkban jöhet.

Osztálysorsjáték

II. HUZÁSA
november 16—17.

Vétel (új) és megújítási sorsjegyek már kaphatók az elárusítóknál:

Mihály László és Kovács-hilapiroda
Kézdivásárhelyen.

Ne rendeljen idegenből!

sorsjegyet

mikor itt helyben

költségmentesen megkapja.

— Elszámolás a kiállítás jövedelméről. Finichlu Valer elnökle mellett kedden ült össze a kiállítást rendező-bizottság és megejtette az elszámolást a kiállít-ás bevételéről. Örömmel állapította meg a bizottság, hogy a sok kiadás dacára is kb. 29000 leu maradt. Ebből 20000 leut kiállítás-alapnak hagynak meg és a fennmaradó össze-get jótékony célra fordítják. Így Dávid Dezső indítvá-nyára az árvaház 2500, a menház 500 leut kap, a primár javaslatára pedig a november 1-én megnyíló Népkönyha részére 5000 leut adnak. Csak a 20,000 leu alapelhelye-zésére nem találtak megoldást. Dr. Várhelyi Ödön indít-ványozta, hogy adják kölcsön a városnak valami város-szépészeti célra oly kikötéssel, hogy a két év mulva ren-dezendő kiállításakor teljes egészében kapja vissza a bi-zottság. Emellett volt a primár is. Volt, aki föld valutára gondolt. A kérdés megoldását felfüggesztették.

— Érettségi vizsgák. Lapunkkal közlik: A folyó év szeptemberben tar-tott érettségi vizsgák sem hozták meg részünkre a várt eredményt, mivel a már megszűnt helyi főgimnázium öt régi növendéke közül csak egyedül Orbán Dezső vizsgázott sikeresen.

— Székely fiúk elhelyezése. A Székelyek ko-lozsvári Társasága felhívja mindazon vidéki szülőket, kik gyermekeiket ipari, vagy kereskedői pályára óhajt-ják adni, hogy ez ügyben forduljanak a Székelyek Ko-lozsvári Társaságához (Cluj. Str. Cogalniceanu 7 sz.) Ez idő szerint a következő iparágba tudunk tanoncokat elhelyezni: kályhás, asztalos, borbély, pék, vízvezeték és csatornázási vállalat, könyvkötő, mészáros és arany-műves.

— Agyongázolta a vonat. Megdöb-bentő szerencsétlenség történt a helybeli vas-ut-állomáson. A mult hétfőn délelőtt Theo-dorescu Lázár brassói vasuti fékező a teher-vonat tolatása közben beesett a két kocsi közé s a vonat keresztülment rajta. A koponyá-ját és a törzsét valósággal széttroncsolták-a kerekek. A szerencsétlen embert hat hónap-pal ezelőtt helyezték át Lugosról Brassóba és dolgát mindig lelkiismeretesen végezte. Mege-lőző este jött el Brassóból és feleségétől így bucsuzott el: — Holnap délelőtt hazajövök, csinálj ebédet! Holtestét Brassóba szállították és ott helyezték örök nyugalomra. Har-minckét esztendő volt.

— Aki a Révész Ernő kollektrájában talált a szerencséjére. A Marosvásárhelyen megjelenő Székely-föld c. lap írja: Nem mese a közelebbi napok helyi szenzációja. A Kovács-féle gyógyszerár szerény szor-galmas fiatal lányalkalmazottja, Grünbaum Sređna sorsjegyet vett Révész Ernő boltjában. És ez a sorsjegy igazi szerencsének bizonyult: a legutóbbi húzások ki-jött vele a 300.000 leus nyeremény. — E hírrel kap-csolatosan megírjuk, hogy Kézdivásárhelyen is a Ré-vész Ernő-féle kollektrából kerülnek sorsjegyek ela-dásra a Kovács-hilapirodában és Mihály Lászlónál. E-zért a szerencsére áhítozó ember csak itt vásárol sora-jegyet.

Hajrá Yo-Yo!

Secans.

Yo-yo szívvel köszöntöm kedves Olvasóimatt! Továbbá tudatom, hogy ez már sok. Mármint ez a sok Yo-yo. Teccik tudni, ez egy olyan kis faterék, egy da-rab spárta és egy ember. A kerék forog, a spárta csa-varodik s az ember elfárad. Ez a Yo-yo. Olcsó, izletes, tápláló, nem ráz, mossa a vesét, csak erre szavazzatok, eredeti csomagolás, részlete.

Máskülönben a Yo-yo pedig — vész. Embervész. Yo-yo vész. Feltartóztatlanul terjed, embert, asszonyt nem kimél. Mindenki Yo-yozik. A tegnap találkozom Nagragulya urral, aki rendkívül mérges. Yo-yozik. Kér-dem mit csinál? „Szenvedélyezek!” — mondja ő. Ez a legujabb káros szenvedélyem. A dohányzásról leszoktam, mert a feleségem parancsolt. Erről nem tudok leszokni, mert a feleségem is Yo-yozik. Ha pedig abbahagynom, b. oldalbordám is észreveszi, hogy: „nini, ez számárság, hisz a teremtes koronája sem csinálja tovább.” Ezt pe-dig nem akarom. Nem én! Isten látja a lelketem. Mert mióta Yo-yozik a nejem, azóta nem zug a fejem, nem beszél.”

Nadragulya ur volt a szerencsés, akinek a Yo-yo áldást hozott. Csiperke ur viszont kétségbeesett. Mióta a felesége Yo-yozik; boldogtalan az élete. Soha sincsen kész az ebéd s ha néha délutánra elkészül, akkor is kozmás. Ha Csiperke ur mond valamit, a válasz: jó-jó!

Csalafinta ur, aki kereskedő, annyira szenved a Yo-yo láztól, hogy kirakatában a következő felirást tette: „Egy yoyo családból való fiu felvétetik.”

(Folytatjuk a jövő számban.)

NYILT-TÉR*) Köszönetnyilvánítás.

Mindazok, akik drága Attila gyermekünk elvesztése alkalmával mély szomorúságunkban osztozkodtak, vagy a temetésén résztvettek, ezúton is fogadják megtört szívüknél köszönetét.

Kézdivásárhely, 1932 okt. 29.

Kis-Kós Antal és neje

*) Ezen rovat alatt közölték nem vállal felelősséget sem a szerkesztő, sem a kiadóhivatal.

No. G. 5781/1932 exec.

Publicație de licitație.

Subsemnatul portărel delegat prin această publică, că în baza deciziei No 5781/1932 a judecătorei mixte Trg.-Săcuș în favoarea reclamantului Kaufman János rep. prin avocatul Dr. Elek Béla din Trg.-Săcuș, pentru încasarea creanței de 6601 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 3 Noiembrie 1932. orele 4 d. m. la fața locului în comuna Trg.-Săcuș Str. Regele Carol No. 4 unde se va vinde prin licitație publică judiciară 1 mașină Chevrolet No. 328 Sft. Gheorghie în valoarea de 20.000 Lei.

În caz de nevoie și sub prețu de estimare.

Trg.-Săcuș, a 12 Octomvrie 1932.

Popescu
portărel delegat.

Vasárnap, okt. 30-ikán d. u. K. S. E. Sz. M. T. E. bajnoki a Sinkovits-sport-pályán.

Béke Márkosfalván.

— Beszámoló Demes Ferenc jubileumáról. —

Különös eset történt Márkosfalván f. hó 23-án. Ekkor ünnepelte ugyanis az egész falu közönsége a vidék nagy részvéte mellett Tiszt. Demes Ferenc lelkészének ottan töltött szolgálatának 25 éves fordulóját.

Ebben ugyan semmi különös nincs, hiszen hány, meg hány hivatalnok van, ki egy helyben eltölt 25 évet és senkinek eszébe nem jut ünnepelni. Különösséget a dolog azoknak ad, kik ismerik Demes Ferenc Márkosfalván eltöltött 25 éves szolgálatát, kik tudják, hogy mennyi szenvedése, küzdelme volt hűveivel talán beköszöntője napjától kezdve. De ő mint igazi apostol küzd a szent írással kezében mindenkivel szemben, sokszor a gyűlöletig menő küzdelemmel; reményét soha fel nem adja, mert az igazságnak győznie kell. És győzött. 25 év elteltével azok a hűvei rendeznek ünnepélyt tiszteletére, kik oly sok borsot törtek orra alá.

De hát lássuk sorrendben, mi is történt ezen a napon?

Délután 11 órakor harangzugás hívta templomba a nagy közönséget. Istentiszteletünk a 244-ik énekekkel vette kezdetét, mely után a 170. ének 1-ső, második verse következett.

Majd Bartha Mózes albisi lelkész magas szárnyalású imában adott hálát Istennek, hogy szolgatársát oly sok küzdelem után elvezérelte a mai napig.

Jakó Dénes alsócsernátoni lelkész az Apostolok cselekedeteiről írott könyv XXVII rész 22—25 vers és XXVIII rész 2—5 vers alapján mondta el alkalmi beszédét, felemelve lelkünket oda, honnan száll reánk minden áldás és tökéletes ajándék.

Templomainkban szokatlan, de páratlan szép volt, ami most következett. Barabás Albert, Deák Lajos és neje brassói lakosok zeneszáma. Celló, harmonium és hegedű. Művészi játékkal annyira lekötötték figyelmünket, hogy úgy kívántuk volna még tovább élvezni a bájos zenét.

Ezután Demes Ferenc lépett a szószékre s könnyes szemmel adott hálát a jó Istennek, hogy 25 éves küzdelem után megadta érnie a mai napot.

A 279. ének elhangzása után hálaadó Istentiszteletünk véget ért s Völöncs Miklós esperes nyitotta meg a diszgyűlést s elsőnek esperes ur az egyházmegye nevében, Szász Béla Mikókollegiumi tanár, mint a kollegium volt növendékét a tanárkar nevében; Ferenc Jánosné a Nőszövetség nevében üdvözlő és nyújtja át ajándékát; Kocsis Endre a presbiterium, Orbán Ilus a márkosfalvi ifjúság, Balogh Lajos a dalárda, — Konrád áll. tanító az áll. iskola nevében. Ekkor következik egy különös eset, mikor mindnyájunk meglepetésére Incze István az egyház és pap ellenes párt nevében üdvözlő lelkészük, elismerve, hogy bizony 25 év alatt sok borsot törtek egymás orra alá, de most mintha csak úgy mondta volna, hogy

vessünk fátyolt a multra. Végül a távol levő barátok és ismerősök levelének felolvasása következett, köztük természetesen a Megyaszai Mihályé, ki soha ilyen dolgokról meg nem feledkezik.

Ezzel a délelőtti ünnepély véget ért s rendkívül jól eső érzéssel tértünk egy kitünő ebéd elfogyasztásához, mely után csak az estéli órákban mentünk a templomba, meghallgatni Súlyom Ferenc f.-csernátoni lelkész bibliamagyarázatát.

A sok-sok komoly dolog után következett a vig-est s mit látunk itt is? Incze István konferál és jelzi pontról pontra, hogy mivel igyekeznek kedves szórakozást nyújtani a termet zsúfolásig megtöltő közönségnek. Elismerés Orbán Ilusnak és Szócs Rózsikának szavalatukért, a Barabás társaságnak művészi játékukért, Kocsis Sándornak és Turóczy Árpádnak gyönyörűen előadott melódrájukért, Barabás Sándor, Kis Sándor, Szabó Iluskának ügyes játékukért, Demes Ferenc ünnepséről levén szó, nem maradhatott el az ő legjobb barátja Imreh Lajos szabad előadása. Előre tudtuk mi lesz s ezért már Incze István bejelentése után rögtön fogtuk a hasunkat. Szük-

ség is volt erre. Szabad előadásban adta elő legénykori életüket, az uzsonnát, melyet együtt elfogyasztanak; a mézbor készítését, házasságukat stb. Örüljön, aki hallotta, aki pedig nem hallotta, érdeklődjék valakitől, mert érdemes tudni ezeket. Befejezésül tánc következett.

Tudósításomat azzal zárom, hogy adjunk hálát Istennek, aki ilyen embereket is teremt, mint Demes Ferenc, ki soha nem lankadó buzgalommal küzd a kitűzött cél eléréséért száz veszélyen és akadályon keresztül s pap és hívek átlátva tévedésüket 25 év alkonyán, újabb 25 év küszöbén tesznek fogadalmat békés munkára, mire Isten segedelmét mi is kérjük.

Nem mulaszthatjuk e helyen köszönetet mondani a Nőszövetség vezetőségének a rendezés körül kifejtett fáradságát nem ismerő munkájukért; Turóczy Árpád vezetése mellett alakult zenekar tagjainak, kik már a közébéd alatt munkába állottak s húztak egy-egy régi udvarhelyszéki nótát Demes Ferenc örmére és a mi mulattatásunkra. Köszönet az összes szereplőknek. Márkosfalva község összes lakóinak, hogy példájukkal utat mutattak nekünk is.

(... y.)

ÉJJEL A SZÉKELYFÖLDÖN.

(1932. okt. 12.)

Éj van, az ábrándok éje tán.. Sokan pihennek, ki tudja mennyien? — Álomországban, Tündérországban, hazug örömek között; fáradt tagokkal, zsibongó aggyal, zord félelemben, míg reám a való hint hideg csókokat, — tölem az álom megszökött, örökös utakon, csodás bérceken...

Messze, valahol a Kárpát kékein ezüstös homály siet, alatta, fenn a csucson lábnymok, — az én álmaim tán? Így rendeléd Uram, hogy jöjjenek és igyak a Muzsák vizéből, életvizet, s most nézd az ihlet percein csupa ezüstbe szunnyadt a táj, fehér virágok méz-kelyhekkel s a hold ezer titkot csepeg.

Ugy-e ez a fehér az én színem, úgy-e ez ifjúságom szent margarétje, úgy-e az a vértanuk lelke, ami az éjben felém kiált, — ami bennem zug, dübörög, úgy-e a hősök vére; ledobjak-e magamról mindent, a sarut, a szürke hétköznapi ruhát, úgy-e, hogy így mezítelen, fehérén jöjjenek Horeb szent hegyére?

Pogány áldozók imája újra visszacseng ködös századok kebléből, tarlott földeken fehér pejek vére gözölg harmat helyett; ez így szentebb, így magasztosabb, s én az unoka, egy a sok közül most áldozok, ezen a titkos éjjelen, — a lelkemet, hűs forrás mellett, amikor a hold kikél a hegyek közül.

A rög mintha szólana, a patak muzsikát zengene; édes-bus, lágy zene, századok sóhaja, honi földben termett, — így tán enyhébb a zord Nemere, így érzőbb a kikelet csókja, — bűvös Ősz alkonya, így jobb imádkozni, álmodni csendesen...

Mellettem füzes suttog altaid mesét s a vén fák lágy ködben uszva hajladoznak, köröttem kékes kikerics s száraz dudvák hallgatják csodás országok tündér lányait s királyait, — zizegve, imázva ébren álmaidoznak, sötét regékről, boszorkányos száz, meg száz csodáról, s mi ezredekkel élt, még egyszer újra támad.

Tán Csaba lehellete, mi arcomon puhán végig tapad s a csókja, mi hideg homlokom királyi göggé teszi, tán a szűz csillagok, a hadak csillaga, mi koronámra tüzesen szakad s a kardja, mely elvarázslón vállamat érinti; — s az éj, — a nász éj — lovaggá avat.

Vagy Mikes szelleme tán, mely utamon halad s hiv a ködös végtelenbe; — csillag ragyog — Székely Betlehem — Zágon s a hegyek felett; ajándékivó pásztorok sietnek fenyvesek ölén, zugó rengetegben, fáradtan cipelnek tépett koszorukat s elszáradt könnyeket, széttört márvány kripták között, ... mostoha emlékeken...

Egy életet, egy örök életet viszen e róna s bércek népe, — opálba fulladt életet, oltárain, a büszke piramidokon fenyők hintenek tömjéneket s a lombok szelfödőket szórnak, megtépett, kicsépett, cudar sorsdarabkákat csapkodták s Krisztus-test kéke látszik tagjain, — keresztvivő Simon s az életbírák ütésre készen állanak, lelkére küzdés-foltok raknak színeket, Veronika kendője...

Rubintokat rejt párnái alá, hogy edesebb legyen holt ragyogású álma, hazudni megtanult, hogy hamis színekkel szője sorsa köpenyét; óh! de a balga végzet olyan mostoha, így üres vágyakkal áztatva a fehér homlokok harcát hamar zátonyra dobta s összetört a vért, — s most nem véd kebleket meztelen, kitarva,...

... a fáradt élet, a beteg élet nem látod? előtted vánszorog, milliók végsőhája belepte neked is derűs arcodat. több homályt hozott a gondredőkre egygel s szemed már nem ragyog a büszke lángok hamvadoznak... s most így... a végletekben szólni látom ajkadot te drága nép —, a hitben szentté növe csodáknak ezreit hozod...

én látom, hogy még maradt a régi kincsből, ugye... még maradt egy titkos, gyöngé fény homály felett tiszta, langyos, kék egéd, örök mosoly, — egy új élet; lemossa majd világporát a század rólad s kitépi bűnöd a büszkeség, fehér virágok nőnek sírodon s mit rég álmodni kívánsz, a régi álmodt újra élheted, — ugye, hogy újra éled, s kicsalja öröm-meséd a könnyedet, öröm könnyedet.

Ilyés Elemér.

Milliomos lehet ha osztálysorsjegyet a Révész Ernő collecturából!

Tipografia "MINERVA" nyomda Târgu-Săcuș (Kézdivásárhely.) 1932.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.